

ЗЛОТВОРЦИ

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Имало едно време един човек. Тоя човек бил толкова беден, че често му се случвало не само той, но и децата му по три дни наред нищо да не ядат. Тоя човек имал богат брат. Брат му имал предоволно всякакъв имот и все пак тъгувал: нямал деца.

Веднъж богатият брат срещнал бедния и му рекъл:

— Ако ми се роди син, ще те повикам да го кръстиш!

— Няма да е лошо — отговорил беднякът.

След известно време беднякът научил, че на брата му се родил син. Отишъл при жена си. Рекъл й:

— Чу ли? На брат ми се родил син.

— Че какво от това?

— Ще отида при него. Той се канеше да ме вика за кръстник, ако му се роди дете.

— Не ходи — рекла жена му. — Ако щеше да те вика да кръщаваш, той отдавна ще е пратил за тебе.

— Не, ще отида! Поне ще бъда на кръщенето.

Отишъл той при брата си. Седнал край масата — взели да разговарят. По едно време дошъл богат съсед — трябвало да го сложат на по-хубаво място. Богатият рекъл на брата си:

— Поотмести се, братко! Нека съседът седне по-близо до масата.

Поместил се той. Дошел друг богаташ. Брат му пак рекъл:

— Поотмести се!

Насъбрали се пълна стая гости и беднякът, който отначало седял край масата, се намерил чак на прага. Богатият стопанин взел да гоцава гостите, а на бедния и не погледнал. Всички гости яли и пили до насита, а бедният и макова семчица не хапнал. Бръкнал той в джоба си, извадил шепя слънчогледово семе, седи, люпи семчици, дава вид, че след като е пийнал, подхапва. А богаташите видели слънчогледовото семе.

— Дай — рекли — и на нас!

— Заповядайте — отвърнал той.

Един взел, друг взел, трети ръка протегнал... Така разграбили всичкото.

Беднякът поседял, поседял и си отишъл дома, хапка не хапнал.

Върнал се в къщи. Жена му го попитала:

— Е, какво?

— Нищо — отвърнал той, — всичко беше така, както ти казваше; не само че не бях кръстник, но глътка не пийнах и хапка не хапнах. Имах шепа слънчогледово семе. И него видяха, и него ми взеха.

Било неделя. Взел беднякът цигулката си и почнал от мъка да свири. Чули го децата — почнали хоро да играят. Гледа беднякът, а заедно с децата още някой играе, и то не един, а много — малки такива, чернички — като човечета.

Учудил се беднякът, оставил цигулката и веднага човечетата наскачали под печката. Беднякът попитал:

— Кой сте вие?

А те с тънки гласчета отвърнали:

— Ние сме злотворци! Където сме ние, човек трудно преживява от немотия.

А беднякът си рекъл: „А-ха, ето защо се намирам в такава беднотия.“ После ги попитал:

— Добре ли ви е там под печката?

— Как ще ни е добре! Теснотия — едвам се диша! Или не виждаш колко сме се развъдили?

— Добре — рекъл беднякът, — излизайте, аз ще ви намеря друго по-просторно място.

Донесъл той бъчва, поставил я сред колибата и рекъл:

— Влизайте тук!

Взели те да скачат, едно за друго да се хващат — влезли в бъчвата до едно. А беднякът взел дъното, здраво затворил бъчвата, изнесъл я на полето, там я и оставил.

— Е — рекъл си, — сега може да ми поотлекне малко!

Минало оттогава половин година или повече — и какво мислите! — стопанството на бедняка тръгнало така добре, че богатите почнали да му завиждат.

Каквото да направи, каквото да купи — всичко му вървяло. Жито ли посее там или пшеница — роди се класовита и зърнеста! Хората гледали и се чудели — по-рано нямал с какво да изхрани децата си, а сега от всичко по много.

Богатият брат почнал да завижда. Отишъл той при него, рекъл му:

— Как стана така, че ти се струпа толкова щастие наведнъж?

Беднякът отговорил:

— Измъкнах злотворците от колибата и ми тръгна.

— Къде ги замъкна?

— Сложих ги в бъчва, занесох ги на полето, там ги и оставих.

Изтичал богаташът в полето, намерил бъчвата, избил дъното — злотворците се посипали като грахови зърна. Той им рекъл:

— Идете при брата ми — той забогатя!

А злотворците му отвърнали:

— Ох, не! Той замалко не ни погуби — ето къде ни завря. Не, по-добре при тебе ще дойдем.

Хукнал да бяга богаташът от тях, а те след него. Тичали, тичали и стигнали къщата му. Настанили се там и се развъдили като хлебарки. Взел богаташът да обеднява, и така обеднял, че станал по-зле от брата си, когато бил беден. Разкажал се, но вече късно — нямало какво да прави!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.